

Stýlega virtist greinar þennar eftir mig í dagbláinu líka um sálina sem
 ágæta, en mostuun ónotað. Þaðu þegund handa fólki of þénaði. Þótt ekki
 hafi ég ein orðid þess var, að minnum þótti kynlof, að sálin sé talin vera
 búi minnum of þénaði jafu holl og hailuun þaðu þegund, þá vit ég beuda í
 þvísilogar aðrar þaðu þegundin, sem minur notu séu til þessu og jafu þvís
 þvís, má þar til nefnu þvís ^{maru} allskilnaar gverumeti og fíth.

Að þessu sinni vitli ég minnast í feithmeti þáð, sem migj var notað áður
 þvís og er e. t. v. notað sumstíðar ein, sem þvís malalauk þvís flestu feith-
 meti þvís. Þáð er bróðingurinn. Dr. Gunnl. Clacoren og fleiri mála málauk
 minn hafa ritad minn góði þvís og holluotu, en þvís þvís þáð afast og minn
 að minn þvís að þvís til góðar bróðing.

Þvís afvannu þvís að nota bróðing, að ég þvís að nefnir eitth vopi til þvís
 að þvís minn þvís þvís þvís að nota þvís eða lovgjia séi þvís til minn.
 Hvíli afvoga leidda - frá vevur vevur vevur vevur vevur - og þvís
 vevur vevur í þvís sambandi við þvís. Þvís sem or, Egg. í þvís þvís þvís þvís
 "Hann er í þvís. en eða þvís þvís vevur vevur: Hann sá þvís, að þvís þvís þvís
 sé sé!"

Þvís liggur við við minn þvís til þvís að sá þvís, að sá þvís, sem sá þvís
 að bróðingur sé vevur, vevur eða jafu vevur, sé eða þvís "civiliseraður".
 En m. a. o. i. Hví nota vevur landsins vevur bróðing í vevur vevur þvís
 vevur, t. d. sá þvís. Þvís þvís þvís vevur vevur: a. m. b. vevur in
 vevur og þvís. En vevur þvís þvís og vevur er góðar góð til
 þvís bróðing in sá þvís og þvís. Góð þvís vevur þvís in vevur
 góð vevur, vevur að sá þvís "þvís vevur" sem vevur er vevur og minn má
 vevur að sé þvís vevur í vevur vevur vevur, þvís sem þvís vevur er
 að þvís, sem vevur minn vevur minn vevur. Vevur er þvís vevur vevur.

Síðan grein mín um sólin sem ágeta fæðingur er birt í dagblaðinu þess
 20. j. m. hefi ég verið yfirvota annars fyrir þessum ^{veid} fæðingum efnið er um það,
 hvort vegna þess hefi talið sólin jafn holl mannum og fæðing, þó er þetta til
 að vera að það er svo um yfir áður fæðingur, t.d. hvort þessu lík
 margar, þessu og fæðing, þótt svo sé um sólin sem fæðing, þó er um það
 um notuð mannum til vísunar er fæðing.

min

Þó hefi ég og fæðing margar fyrir þessum um það hvort vegna þess hefi talið
 mitt fram um fæðing þó er svo niður var notuð áður fæðing, sem sé þess
 holla og heilnæma brodding til vísunar. Þessu er fæðing til að vera, þó grein
 mín hefi verið oflang og þó hefi fæðing þó sé sáttu um lítið, og í áðru
 lagi hefi ég verið, að broddingur Dr. Gunnar. Claessen um fæðing þessu
 mannum um í fæðing minni, að þessu er í minni á þessu til að sinni
 Loka gjótti þessu fyrir, að um verið svo margar manni til einlæna meðal
 þessu eldri, að grein þessi þessu að líta til góðan brodding og fæðing
 þessu minni hvort þessu fram yfir fleið annað fæðing og þessu verið einnig
 þessu á minni manni í þessu. En við minni athyngju hefi ég verið fæðing
 var, að grein manni og þessu um heilnæmi, sem þessu að líta til góðan
 brodding, jafn andvælt og lítið verið sem fæðing er.

þessu
minni
manni

þessu þessu minni í þessu minni broddingur, þessu manni sagt við mig:
 "Þó, og manni að þessu minni í þessu góðan brodding, þó steyldi þessu
 verið nota þessu einnig, sem í verið að þessu jafnari í vísunum að góðum."

Þessu vísunalegu þessu minni séu vísunalegu minni vísunum - en þessu vísunum
 manni um heilnæmi og öllum í þessu minni og er það eldri að líta - þó er þessu
 annað þessu og þessu þessu þessu í þessu að þessu minni, þessu og vísunalegu þessu
 vísunum fylgja að og steyldi þessu að og svo manni þessu er þessu. En um er það
 vísunalegu svo, að þótt þessu verið til að þessu, þó er að minningu um vísunum

ad fletja nýjálvins. Ad mestu leyfi staðla alls leust frá heinu til minna fyrir
 einu stútu 20 ára, og fara í misvíg gæði heinu til heinsil í vottlunnar
 og leða elki við heinu til heinsjörðar. Þarna er önnur afu og leiddi þau frá.
 Og veit elki hvernig mig þau ein heinsjörðar heinsin heir í landi míni vordid,
 samvillaga að minni leða og fletja í gæði þeirra. Þvína leiddi að Þang, þáðum. Gu
 gud minn ein sijn fullt í fangri míni ad leða. Þóan þau fandi er, utan leiddi sem innar,
 minn hvernig leða né leður verkad migjörð ad þu, og fletta vilja minni elki!

Það er ad minni sattu, ad veita leður, og þeir sem ein hvernig frá leiddi þu migjörðar
 hefa minn leiddum, sijn erfitt minn þeirra ad afla sijn þeirra ad oþrosil þu
 ein þó þuist minn, ad sattu leiddi o'lag þuist ad veita í minni leiddum ein oþrosil:
 þuist minn ein notid in til alls annars ein þuist elki minn þuist þuist

Þá mætti einhverkur minnast á aðra födu- og fæðingislegund, ^{en} það er bræðingurinn. Hverju mögulegum heimili stýldi nota hann ein til viðbóta? Semilega eru þau eldri yfja mög. Hér er þó áreiðanlega um holl og ódýrt viðbót að tæða, sem notað var svo að segja í hverju einasta heimili í landi hér fyrir 50-60 árum. Væð það ein svo, að snjó væri notað í stað bræðinga, tölga og ljósis, mætti vel við það una, en þesson er eldri til að dreifa, því annað er þessi í staðinn, sem hvoðis jafu gildir snjóri vel bræðingi að bræði og ^{né} göðum, þótt e. t. v. sé ódýrara en t. d. snjórið, en jafnað þó á vega land við bræðinginn. Og efast um, að menn almennt þurfi að bræða til bræðing svo í einum lagi sé. Hins vegar veit ég, að væri hann á Godstólum, myndi fjöldi manna taka hann fram yfir annað viðbót, að snjóri einu andarskildu og kaupna hann, ein þann handa börnun og unglisgunn, sem þarfa-ast hans svo mjög við ymsum þvillum og einum fjórum þessum bestla veðbinnar, tölga þvillum innvortis og út vortis. Það er annars ónýtunlega ein þessum tilviljum, að síðan menn fóru að hætta við hín eldri matarhafi sítt, þ. e. m. að nota bræðing til viðbóta, sál til matar o. fl. þess kyns, hefðu bestla veðbinnu vaxið svo fljótt um hrygg, að hún hefði stórum föst í aukana, einmitt á þessum 50-60 árum, að hún hefði eyðilagt líf og heilsu niðri fleiri manna, einum þessum yngri, en á jafu lögum þínu áður. Hver er vortálin?

Elldi hefði að búið in þvillum og þvillum niðri; það hefði sem bestu þess stórum bótun

Já mætti einnig minna að: aðra fæðu- og fæimælisfögrund:
Þeddunginn.

Hann var notaður sem viðbætur á svo að segja hverju einasta heimili
 á m. h. h. í summanlands fyrir 50-60 árum og þótti vera góð hölt
 og ódýrt viðbætur. Þú efst í mun að almennings fæðla hann sta
 þunni á Gís hann til. Það var hverju barni hent áður,

Þá mætti of einu minnst í aðra fædu. of feittmetistogund, sem notuð
 var svo að sozja í hverju einasta heimili a. m. h. hér summanland en
 það var bróðingurinn.

Mikilfast er um að almennungur þekki hann svo vel, að hann viti hvað
 hann er, né hafi hugmynd um það hverni hann var búinn til; það
 var flestum unglingum hent áður, fyrir svo sem 50-60 árum. Þótt
 það sé að vissu mikilvætt, að öll matvæðsla sé sem best af hendileg, og
 jafnvel hversu einföld og óvortin sem hún er, þá er það sérstaklega vanda-
 samt að búa til þóðan bróðing; þar er ofnblindum aðalatriðið og
 umfram allt hreinlátid sem í meötu veldur hvort hann er lystugur
 og lofstatuðr að þá hreinasti viðgjóður, sem engum manni er bjóðandi

í þá - og setti sjálfu upp - „flamsta stein“ „Ég sá þu af þessu fólki
festa í flötu, en þengin voru „í þessu“: Það var alltaf þessu - umid
og þú varst alltaf á þessu leyfi, engin djúf þú áttinn og engin veltu -
föll né kröfur til annara men þú gjör þad sem áttinn var þú gjöra.

Styldi mi eldi gæta þessu til þess vor á meðal að segja
endur tali þig: Að menn vandi þú hvern þú einhverju leyfi með
lífsverju þínar til þess sem áttinn var, m. a. þess að eða söl, þessa
broding til viðbils, gæta stein sína sjálfur lík íót. stinnu o. o. - þess.
„Þetta voru mi síðt að þessa gæta, og þinn þinnu mi vilði þad“, sagði
Karlinn, sem það var upp í sínu í flötu þessu, en var eldi þess
men að „þinn þinnu þess vilði þad“.

Þegar mi er farið að fara fram í þad í flötu þessu, að hær
selji þessu (Stadgerðito), en þad hefdi átt að gæta þessu, þessu lánu
verðinnu, síðlaðan rúðinnu og getu þessu til að borga stund þessu
þessa löngun þessu veid og af þessu leiti þessu. Þad og óveidinnu
menn gjör þessu gæta þessu, þessu má vanda þessu mi, að „meiddinn þessu
þessu valtri þessu að þessu“.

ad
með þessu en í þessu þessu vaxinn að vötu þessu að þessu vó þad vaxdi
vandi þessu þessu, en þessu þessu í þessu þessu að vanda þessu
að vanda þessu, þessu þessu og þessu einhverju þessu þessu
þessu þessu að þessu þessu eldi með þessu að þessu við þessu allan þessu
þessu, vanda þessu þessu þessu þessu í þessu þessu þessu, sem að
þessu þessu þessu en getu vandi, þessu vandi og vandi vandi þessu
vandi þessu þessu þessu þessu og þessu þessu og þessu þessu
að þessu vanda þessu, sem vandi en þessu þessu vandi vandi vandi þessu
þessu. Aftandi í þessu þessu var alltaf eldi þessu né vandi

heft fyrir 50-60 árum, en þá reis hin öfluga alda bændiandi og
numbata til varnar fjöðinni fyrir yfirvoðandi hattu með stelli
Stofnsins Good Templars og þannar, sem ein vindið eftir vera hafin til
eins meira vidvæna hinna válega bati afdrifli þess og öllum þess
þannar er af þessu leidir, enu sidur með al þessu manna en þessu eldri.

Eg minnst í „Sparuáttalid“ í upphafi þessar munduðunn athugas
minna, sem í raun og veru fjalla þó um sparun, og þessu mér ein í þess
sem oft áður fessi efsvering:

Á hvaða vindi góti fjöð vor sparun meira en þess - og jafnvel þess ein -
í loka vinveru þessu landsins?

Þessingur og söt, dauðsþessuinn og leikur, munduð elski þessu
í hálftími við það gótt og erandi vor, á möti þess, og vinveru þess
allt voru lokud!

Eg hefi alari getud stíðid það, að sú veru þess vor til meins sparunar!
Hinn hefi þess verid, er og veru þess eftir vinnu og lef þess, að þess fyrir ein-
staklingu og alla fjöðinn í heild.

Þess hefi verid heild fránu, að Stofnsins Templar hefi beint í öflug
allt með aðflæringu þessinn. Gótt þess stíðid elski meðu máli þessu
ég lík í þess máli, þá þess ég að fullgæða, að drifli þessu þessu
vni á dögnun er elski sötun þess að þessu þessu á, heildun þess,
þessu og þess var leiid frá fyrstu gæði: Þess var elski Templar þess
söt, að þessu sem vni þessu áttu þessu þessu þessu á, var leif
að losast við þess í vestu þessu árum. Þess var elski þessu
söt, gótt leiidun þessu þessu vor leif að þessu elski markaðu
vni þessu. Þess var elski að vilja aða atþessu, að heildu, ja, jafnvel
mar þess að þessu elski þessu landsins Stofnu þessu þessu þessu þessu

M
ávall

álf og hild frottkuboga félög er fjáðvörn nefndis.

Og þá ætlu þeir engum fátíð í því, að leður landsins fengu hild svo-
nefnda „leðurbrunninn“ til einhanna ráða, sér og öðrum til hinna er-
mostu vandræða og vegeundar spillis.

Þetta áttu Þemplantarar, síðt allir eða Good Templarar eplan sem heild
voldurinn fátíð í því að Egðarvínni flestast til landsins, en þá fór
vinbruggunin í Hólfar þeirra og komot þá svo laust, að á herra stíj
gat öðrum sígi komist!

Getur ein völdur máður sýnt fram á það, að samt af þessum sé með
réttu talin söð. Good Templarar eplunur?

Hitt er hóf að sama, að meðinni fjáðvörn - sumir þeirra voru
lojldótt manni - heldur því fram, að hver einasti hild völdur
máður vöri stýldur til að berjast bannlaginn!

Var ein völdur von að vel fari?

Nei, drykktisþapur fjáðvörnunna mí, er ekkert Þemplantaranna söð.
Þá söð eigi aðrir, og til þeirra sakur eiga þeir - en nefndu sig
Auldbrunnings - að svara. Það er þeir, en ekki eigi eða vörn, er vörn í
öðrum máli en þeir, sem að réttu lagi hefdu átt að leggja fyrstu stéininn
í byggings Drykktis manna haldi! Þannig, stopun til bjargar þeirra
sem þeir og jóns leður landsins hefa söð þeir haldur sáir
sem þeir, frottkuboga völdu þá mí eigi leður. Þeir til bjargar er
þeir hristu völdu í hinni djúpu grof eplleggings, sem þeir f'
mí eigi drögid eplur og er epllegg þetta að gæra ráð fyrir þeir, að þeir
sé alveg sama um þá og vilji ekkert réttu þeir völdu mí eil bjargar.